

Sygn. akt II Ca 501/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., Oddział w P., (...) w K.
przeciwko T. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 29 maja 2015r. sygn. akt I C 2442/13

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

II Ca 501/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. R. kwoty 14.657,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2013r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotów kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 29 maja zasądził od pozwanego T. R. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., Oddział w P., (...) w K. kwotę 14.657,30 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie prowadzące do uznania, iż przedstawione przez pozwanego podczas rozprawy w dniu 19 września 2014 r. zestawienie obejmujące spisane przez niego zużycie gazu w poszczególnych okresach nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
2. naruszenie przepisu prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 232 zdanie drugie w związku z art. 227 k.p.c. poprzez nieuzasadnione odstępianie od ich zastosowania przejawiające się w pominięciu analizy rzeczowego zużycia gazu przez pozwanego w całym okresie objętym umową z powodem w celu porównania tego zużycia z okresem bezpośrednio poprzedzającym stwierdzenie ingerencji w układ pomiarowy i wyciągnięcia z tego porównania wniosków pozwalających na udowodnienie, uprawdopodobnienie bądź zanegowanie faktu zaistnienia nielegalnego poboru gazu przez pozwanego i to pomimo podjętej przez pozwanego próby wskazania tych okoliczności poprzez przedstawienie przez pozwanego, podczas rozprawy w dniu 19 września 2014 r., zestawienia obejmującego spisane przez niego zużycie gazu w poszczególnych okresach;
3. naruszenie prawa materialnego, w tym przede wszystkim art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego oraz art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego poprzez ich wadliwe zastosowanie.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów za obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy *zważył, co następuje:*

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny sprawy nie naruszył przepisów prawa procesowego. W szczególności zestawienie zużycia gazu w poszczególnych okresach przedstawione przez pozwanego nie mogło - wbrew zarzutom postawionym przez pozwanego - zwolnić go z odpowiedzialności. Z zestawienia tego w żaden sposób - i sposobu tego także nie wskazał pozwany - nie wynika, że nie pobierał on energii z pominięciem urządzenia pomiarowego. Porównywanie okresów zużycia gazu i wykazanie, że w czasie po ingerencji w urządzenie pomiarowe zużycie było przykładowo większe nie dowodzi, braku nielegalnego poboru. Nie jest to sprawa faktu ale logicznego rozumowania. Po prostu z przyjętych przesłanek nie wynika logicznie (czyli w sposób konieczny) wniosek, który wyprowadza pozwany.

Również z obszernego uzasadnienia Sądu Rejonowego jednoznacznie wynika, że licznik gazomierza w momencie jego zamontowania u odbiorcy był sprawny i nie uszkodzony. Następnie nastąpiła ingerencja w urządzenie pomiarowe i to

taka, która miała wpływ na zaniżanie wskazań rzeczywiście pobranego paliwa. Ta okoliczność nie jest kwestionowana przez pozwanego.

W tej sytuacji należy przyjąć, że spełniona została hipoteza normy art. 3 pkt. 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – prawo energetyczne i powstały podstawy do zastosowania art. 57 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

(por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012r. , II CNP 24/12; Problemy prawne związane z nielegalnym poborem energii pod redakcją naukową Grzegorza Matusika i Mariusza Śladkowskiego, Warszawa 2013, s. 115).

Nie jest więc żadnym razie zasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego. Wyżej wskazano, że Sąd Rejonowy prawidłowo wyklada zakwestionowane przez pozwanego przepisy, co potwierdza zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego jak i najnowsza literatura przedmiotu.

Ponadto można w oparciu o domniemania faktyczne (art. 231 k.p.c.) wyprowadzić z okoliczności ingerowania w urządzenie pomiarowe wniosek, że ingerujący faktycznie korzystał z tej ingerencji i pobrał nielegalnie energię (por. Mariusz Śladkowski /w/ op.cit. s. 124 i 125 z powołaną tam obszerną literaturą i orzecznictwem)

Mając na uwadze należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Janusz Roszewski Wojciech Vogt Barbara Mokras